

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21192/2022
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП "Паркинг сервис" Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог АА из села ..., чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2196/21 од 13.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 2196/21 од 13.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 2196/21 од 13.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1902/21 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име дуга по основу издате посебне паркинг карте број ... исплати износ од 1.100,00 динара са законском затезном каматом од 27.01.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је приговор ненадлежности Основног суда у Врању за поступање у овој правној ствари. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 10.900,00 динара.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 2196/21 од 13.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена су решења о ненадлежности суда и трошковима парничног поступка из става првог и трећег изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног правноснажног решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овој правној ствари тужени ревизијом оспорава одлуку другостепеног суда у погледу приговора стварне ненадлежности првостепеног суда и трошковима парничног поступка.

Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је искључиво за питања из домена примене материјалног права. Применом овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се управо указује наводима ревизије туженог у погледу надлежности првостепеног суда.

Такође, ревизијом се побија одлука која не чини главни захтев, којом је одлучено о трошковима поступка, чији обрачун се врши у свакој парници појединачно применом одредби Закона о парничном поступку и оценом суда о оправданости настанка трошкова, покретањем и вођењем судског поступка, узимањем у обзир свих релевантних околности о претпроцесном и процесном држању странака.

Следом наведеног, имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована побијана одлука у примени материјалног права на утврђено чињенично стање, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП.

Будући да се ревизијом оспоравају одлука о стварној надлежности суда и одлука о трошковима поступка, као споредна одлука о процесном питању конкретног спора, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана је прописано да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Право на подношење ревизије у смислу цитираних одредаба оцењује се становишта вредности главног потраживања, а не споредних потраживања међу која спадају и трошкови поступка.

Имајући у виду да је ревизија, између осталог, изјављена против одлуке о трошковима поступка, која не чини главни захтев, и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити по члану 420. ЗПП, ревизија туженог је недозвољена.

Стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**